

N:o 141.

Af Herr P. Nilsson från Christianstads län: Om anvisande åt väghållningsskyldige af fria grustäppter samt om anslag för detta ändamål, der så erfordras, af allmänna medel.

Sedan stadgandet i 12 § af 25 Kap. Byggningsbalken, rörande rättigheten att till landsvägars underhåll taga grus från andras egor, blifvit ändradt genom Kongl. Brefven den 25 November 1802, 8 Februari 1825 och 16 Februari 1838, så har på många ställen i landet en betydlig svårighet uppstått för de väghållningsskyldige, att kunna mot billig afgift förskaffa sig lämpligt väglagningsämne; och en mängd kostsamma rättegångar hafva häraf uppstått.

Då väghållningsskyldigheten, sådan den nu är ordnad, icke öfverensstämmer med billighet, enär den ensamt drabbbar en viss klass af samhällets medlemmar, ehuru egentligen vägarne borde byggas och underhållas utaf alla samhällsmedlemmarne, så synes det mig icke vara för mycket begärtdt att åtgärder vidtagas för att bereda åt de väghållningsskyldige fri tillgång på grustäppter. Och får jag därför föreslå, att Riksdagen beslutar, det inom hvarje härad erforderliga grustäppter skola genom Konungens Befallningshafvandes försorg utses och, der de ej kunna fritt erhållas, på statens bekostnad inköpas, hvartill Riksdagen torde anslå nödiga medel, och hvarest de väghållningsskyldige till allmänna vägars underhåll må ega rättighet att fritt afhämta sten, grus eller sand; och skall Konungens Befallningshafvande, sedan på sådant sätt grustäppter blifvit bestämda, derom hvar i sitt län aflåta allmän kungörelse.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1874.

Per Nilsson,
från Christianstads län.